liever gezegd, wat had Corry voor nieuws ?"

„O, niets bijzonders."

„Dat zal dan een gezellige avond geweest zijn," zei Paul, zijn lange beenen naar het vuur uitstrekkend.

„Ja, dank zij jouw schitterend concert boven, was het héél gezellig," snibde ik.

„Niet hatelijk worden, kindje-lief," suste Paul vaderlijk. — Ik begreep mijn eigen stemming niet, maar ik kòn niet aan Paul vertellen, wat Corry me gezegd had, dat zij een flirt, en dat Victor zoo jaloersch was .....

II.

Eenige weken daarna, toen op een avond jongelui bij ons waren om wat te musiceeren, kwamen Corry en Victor heel onverwacht.

„Komen we wel gelegen ?" vroeg Corry, toen het voorstellen afgeloopen was.

„Ja natuurlijk wel," zei ik, stoelen bijschuivend.

Corry zag er iets beter uit, maar ze deed zeer nerveus.

Ze zat naast Verschure, die, naar ik te laat bedacht, nog al een charmeur was.

Ik voorzag drama's.

Tersluiks keek ik af en toe naar Corry, die, wanneer ze iets beweerd had, lief-aanhalig vleide : „hè Vic ?" — Ik merkte gelukkig niets van flirten met Verschure, wat ik gevreesd had.

Verschure was zeer correct, nam haast geen notitie van Corry.

En toen, bij de theetafel staand, terwijl Lies Jansen zong, en Paul haar



„DE UNIVERSEELE ERFGENAAM".

Een scène uit „De Universeele erfgenaam", dat door de Koninklijke Vereeniging Het Nederlandsch Tooneel wordt voor 't voetlicht gebracht. V.l.n.r. mevrouw Argante - mevr. Schwab-Welman; Isabelle - mevr. Kerckhoven-Kling; Lisette - mevr. v. d. Horst-v. d. Lugt Melsert; Géronte - C. v. Kerckhoven Jr.; Erasse - Jac Reule. *(foto Couvée)*

begeleidde, zag ik opeens den blik, waarmee Victor naar Dina van Maren keek, die tegenover hem zat. Dien was een pikant, zwart meisje, levendig, geestig, charmant. Ze was niet direct een sympathie van me, maar ze had een prachtige, zware, volle alt, en kwam daardoor geregeld musiceeren.

„Sympathiek of niet," had Paul eens gedecideerd gezegd, toen ik over Dien gesproken had, „dat laat me koud. Ze zingt subliem, ontneem me het genot niet, haar af en toe te hooren, Bets." — En ik was zoo verstandig, Paul, die dol op muziek was, zijn zin te geven. Ik moet echter bekennen, dat ook ik genoot van haar magnifique voordracht, en het orgelgeluid van haar alt.

Maar toen zag ik dien blik, waarmee Corry's verloofde naar Dien keek. En ik verschikte haastig eenige kopjes op het theeblad, die ik niet had willen verschikken. Die blik maakte me gejaagd, zenuwachtig, ontsteld. Zijn donkere oogen zagen durvend, vleiend, brutaal in de hare. Haar zwarte kijkers blikten lachend, coquet, belovend terug. En naar Corry kijkend, wist ik, dat zij het ook gezien had. Corry's gezicht leek ouwelijk, als weggetrokken, en ze probeerde niet meer zijn aandacht op haar te vestigen met haar aanhalig : „hè Vic?"—

Die avond werd een marteling voor Corry. Dina en Victor schertsten luchtig, pikant, met geestige, rake zinnetjes. Zijn donkere oogen schitterden, zijn levendig gezicht glansde, wanneer hij, ingaand op haar flirttoon, zich naar haar vooroverboog, en lachte, lang en vleiend. Ik voelde een oneindig groot medelijden met Corry, die, veronachtzaamd achteroverleunde in haar stoel, deed, alsof ze muziek doorbladerde. Maar ik voelde, dat geen woord, geen blik haar ontging.

Het was een verlichting voor me, toen ze weggingen.

„Kom je eens gauw weer oploopen?" vroeg ik Corry bij het afscheid nemen.

„Ja graag," zei ze gewild-vroolijk.

Paul bleek gelukkig niets bijzonders te hebben opgemerkt.

Hij was te veel opgegaan in de muziek, en ik was er dankbaar voor. Ik had geen sarcastische aanmerkingen van Paul op Corry kunnen verdragen, en ons nàpraatje bekortte ik zooveel mogelijk.

Het duurde ruim drie weken voor Corry me weer kwam opzoeken.

Paul was net op reis, en ik zat mijn tijd voor de piano te verdroomen, toen Lena haar binnenliet.

Ik zag eerst niets bijzonders aan haar, ze was bleek als altijd, maar toen ze zat, merkte ik, dat ze zeer gejaagd was.

Ik zag haar hand trillen, terwijl ze haar theekopje aannam.

Dàn, bruusk opeens, zei ze : „'t Is af, Bets."

„Maar Corry. . . ."

„Ja, ik heb het uitgemaakt.

Het ging niet op tusschen ons. Ik heb je toch al eens verteld, dat hij zoo jaloersch was ?

En daar hebben we altijd scènes om gehad." —

Ze keek schuw terzijde naar me. Ik knikte begrijpend. —

„Je weet nog wel, dat we hier een tijdje geleden waren, hè? Op dat avondje . . .

Later heb ik een vreeselijk standje gehad, omdat ik met Verschure geflirt had. Heb jij 't nog gemerkt ?"

„Nee," schudde ik met mijn hoofd, en ik wilde zeggen :



DE UITVAART VAN DEN HEER C. VAN SCHOONHOVEN.

De bekende, vooral in Katholieke kringen gewaardeerde tooneelspeler C. v. Schoonhoven was een der weinige acteurs, die een streng godsdienstig leven leidde en zijn religieuze begrippen is blijven hooghouden. De begrafenis had dan ook met kerkelijke plechtigheden plaats.



JULIA CULP IN AMERIKA.

De gewaardeerde zangeres Julia Culp, die door haar optreden de harten van het Nederlandsche publiek stormenderhand wist te veroveren, vertoeft thans voor eenigen tijd in Amerika, waar een onzer fotografen haar in d'r home te New-York voor ons kiekte.



DE TENTOONSTELLING DER WERKEN VAN LA BARRE.

In de zaal van de Maatschappij tot Bevordering der Bouwkunst te Amsterdam is Zondag j.l. een tentoonstelling geopend van het werk van den Engelschen kunstschilder La Barre. Het werk van dezen kunstenaar heeft zeer bijzondere kwaliteiten en wordt door de critiek eenstemmig geroemd. De geheele expositie heeft een rustig en voornaam cachet. — Onze foto geeft een hoekje der tentoonstelling met den schilder. *(foto's V.F.B.)*